

mimořádný Slováček

Možná o nich nevíte...

Za pár dní končí školní rok a naši školu stejně jako před rokem opustí třídy devátáků. Jací jsou? Nabízí se spousta adjektiv, kterými bychom naše nejstarší charakterizovali. Ale měli bychom skutečně pravdu? Známe je skutečně tak dobře, jak si myslíme? A znají vůbec naši devátáci sami sebe?

Jisté je, že jsem při svém pátrání odhalila, že je na naší škole hodně talentovaných žáků, které by bylo dobré představit ostatním. Jejich nadání není často ve škole na první pohled viditelné, svým koníčkům a zálibám se věnují ve volném čase. Mnoho z nich je velmi skromných, mají pocit, že ničeho výrazného nedosahují, ale to jistě není pravda. Ráda bych vám představila alespoň dvacet žákyň a žáků devátých tříd, kteří sami píšou o tom, čemu se věnují ve svém volnu. Možná, že by jich mohlo být víc – ale buď o sobě nechtěli psát, anebo jsem se o nich nedozvěděla. Tady tedy jsou – volejbalistky, volejbalisti, fotbalistky, spisovatelka, malířka, tanečnice, flétnista, jezdec na motorce, vzpěrač, fotograf, letecký modelář, jezdkyň na koni, hudebnice a zpěvačka (a stepačka), trumpetista a budoucí cvičitelka aerobiku.

Mgr. Pavlína Pulcová

Kulturní zaměření

JAN VÁVRA

Věnuji se hře na flétnu. Všechno to začalo v mých pěti letech, když jsem začal hrát na zobcovou flétnu a od desíti let na příčnou, na kterou hraju doteď, a vypadá to, že s ní budu muset vydržet do konce života:-) Moje největší úspěchy byly asi na soutěžích. Před třemi lety jsem se přes místní a okresní kolo dostal až do kraje, kde jsem byl na 2. místě. Letos v dubnu proběhlo celostátní kolo soutěže ZUŠ ve hře na dřevěné dechové nástroje ve Vysokém Mýtě, kde jsem získal ve hře na příčnou flétnu 3. místo. Připravovala mě paní učitelka L. Koryčánková. Hrávám i na koncertech v rámci Concentus Moraviae, na benefičních koncertech nebo jenom tak pro veřejnost. Hraju, protože mě to baví, takže mě do toho nikdo nemusí nutit, nejtěžší jsou většinou začátky. Cvičím půl

až hodinu denně. S muzikou budu pokračovat na konzervatoři v Brně, kde se nebudu věnovat jen flétně, ale i kytarě, klavíru a kdoví čemu všemu ještě :-)

MARTIN MARYŠKA

K hraní na trubku jsem se dostal přes flétnu, na kterou jsem začal hrát v družině a pak jsem pokračoval i na ZUŠ. Tam jsem vyměnil flétnu za trumpetu. Ze začátku je to dost těžké, než se na ni naučíte, protože na rozdíl od flétny má trubka jenom 3 klapky :-). To znamená, že všechny tóny tvoříte pusou. Od začátku se mi ve hře na trubku věnuje můj učitel Radovan Hlaváček a naučil mě vše, co teď umím. Do hraní mě nutí zrovna on a myslím, že kdyby to nedělal, tak bych byl někde úplně

jinde. Takže tím mu děkuju. Hraní se věnuji asi 5 let, je to docela dost časově náročné, proto jsem téměř pořád v hudebce, ale už jsem si zvykl. Teď v 9. třídě jsem vyhrál okresní kolo v Letovicích a v krajském kole v Brně jsem se umístil na 3. místě. Cvičím každý den aspoň hodinu, pokud to jde, ještě víc, ale je to hlučný nástroj, tak tím nechci celý den obtěžovat sousedy. Zrovna teď se mi hodně daří a jsem rád a snažím se cvičit co nejvíc. Na hraní je nejtěžší to, že bere moc času a když se necvičí, tak to prostě nejde. Při vystoupeních mám samozřejmě trému, protože vystoupení je pokaždé jiné a hraju něco jiného. Asi nejvíc mě baví, že na trubku se dá hrát spousta věcí, jako je třeba filmová hudba nebo jazz. Na gymnáziu v Jevíčku, kam mě přijali, chci v hraní určitě pokračovat, i když nevím, jak to budu zvládat časově, ale když se chce, všechno jde :-)

DANIELA KRAHULCOVÁ

Můj největší zájem a zároveň i celý můj život je HUDBA. Hudebně se věnuji odmalička. Od 8 let hraji na kytaru, začínala jsem v hudební školičce Pavla Těžkého, kde mě to stále baví. Tak moc jsem si na ni zvykla, že bych bez ní nemohla vůbec existovat a nikdy bych ji nevyměnila za nic jiného. Pomáhá mi zlepšovat náladu, když mám špatný den a taky mě velmi uklidňuje. Zahraji si pár akordů a vše je zase tak, jak má být. Skládám si i své písničky (postup do autorské celorepublikové soutěže), ve kterých můžu lidem říct, co cítím nebo co mám zrovna na srdci. K mé hudbě patří i zpěv. Je mi jedno kdy a kde jsem, prostě si zpívám. ☺ Se zpěvem a kytarou jsem objela několik soutěží a koncertů. Absolvovala jsem oblastní, krajské i několik celorepublikových soutěží (Dětská porta, Brána + autorská píseň, Folkový guláš). V rámci festivalu

Mohelnický dostavník 2007 jsem získala 1. místo ve zpěvu. Dále jsem se účastnila akcí Hrušovanské setkání přátel hudby, Festiválek bez bojů a válek aj. Dvakrát jsem absolvovala pěveckou soutěž v Polsku v Rawě Mazowiecké. Loni jsem zde získala 1. místo s anglicky

zpívanou písní. Této soutěži předcházelo městské kolo RH Faktor ve Skleníku, kde jsem se umístila na 3. místě.

Step. Další můj koníček. Tomuhle tanci se věnuji asi 6 let. Je to úžasný tanec, protože když se potřebujete třeba vyzurít, tak se prostě vydupete. Ale nemyslete si, není to jen dupání plechy na botách. Je to pěkná dřina. Vystupuji se skupinou Dance tappers Blansko. Účastnila jsem se oblastních, celorepublikových kol, letos jsme postoupili do celosvětové soutěže.

Taky ráda recituji, účastnila jsem se v rámci školy krajské soutěže v recitaci v Brně. Účinkovala jsem při kulturních akcích (vítání prvňáčků, program pro Levice aj.) a v divadelních projektech školy (Mezi lidmi a bohy, Boskovický příběh) i v Ochetnickém divadle Mirka Konečného v muzikálu Zvonokosy. Taky jsem si vyzkoušela moderování kulturní akce pro cestovní kancelář Relax během prázdnin.

Ale mnohem větší a pro mě důležitější je to, že jsem se dostala na Konzervatoř J. Ježka do Prahy na muzikálové herectví.

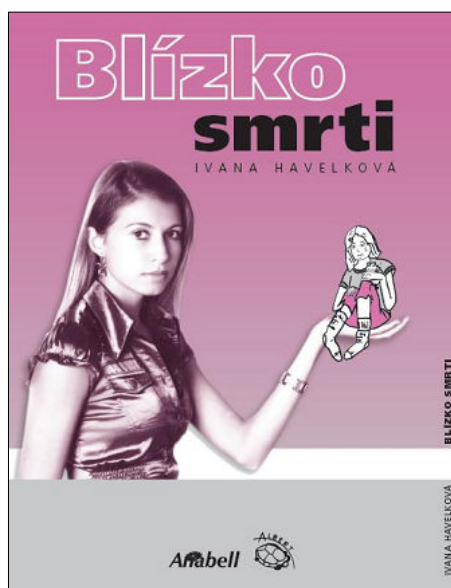
TEREZA ŠPLÍCHALOVÁ

K výtvarnému umění tíhnu již od malička. Mezi mé oblíbené malíře patří třeba Salvador Dalí, Manet či Renoir, líbí se mně též norský malíř Munch. Zajímám se nejen o jejich obrazy, ale především o jejich osobnosti. K malování jsem se dostala víceméně sama, měla jsem k tomu blízko i díky faktu, že můj dědeček, kterého jsem nikdy nepoznala, také maloval. Ráda kreslím absolutně cokoli, od zvířat přes krajiny až po portréty, radši však obrázky, ve kterých se nějakým způsobem můžou zrcadlit pocity nebo vlastnosti (pokud kreslím člověka). Kreslení se pomalu stává každodenní součástí mého života, neberu to tak, že bych to chtěla někam dotáhnout, spíše je to pro mě koníček nebo osvobození od všedního života a pouštění uzdy fantazie ...

Přes léto 2008 se zde v Boskovicích konal malířský workshop, kterého jsem se zúčastnila společně s dalšími studenty boskovických středních škol a studenty z Polska a Slovenska (přesněji z partnerských měst Rawy Mazowiecke a Levice). Kreslily se boskovické památky a krajina, týden byl zakončen nedělní vernisáží v boskovickém muzeu. Výstava poté probíhala ještě přibližně dva měsíce, přičemž každý návštěvník onoho muzea měl možnost hlasovat pro nejvydařenější kresby. U příležitosti Husích slavností potom pan starosta vyhlásil výsledky. Skončila jsem na třetím místě z celkového počtu přibližně třiceti účastníků.

Radost mám i z poměrně vydařených maleb na zdech školní budovy na Slovákově ulici, myslím tím projekt paní učitelky Kocmanové, do kterého jsem se samozřejmě docela aktivně zapojila. Na střední škole budu v malování a kreslení určitě pokračovat, přestože jsem přijatá na gymnázium.

IVANA HAVELKOVÁ

Mým koníčkem je psaní různých příběhů a článků. Už na prvním stupni mě bavily všechny slohové práce a potom mě napadlo napsat něco zajímavého, čím bych zaujala okolí. Vymyslela jsem si dívku Lucii, která má velké trápení se svojí postavou a později začíná trpět poruchou příjmu potravy. Právě o anorexii byl vlastně celý můj příběh. Když si kousek přečetla redakce RegionPress, navrhla, že bych mohla psát do jejich novin tento příběh na pokračování. Přála jsem si, aby příběh vyšel v knižní podobě. Díky paní Janě Sladké z občanského sdružení Anabell a panu Šalému z nakladatelství Albert opravdu vyšla. To je zatím můj největší úspěch a jsem za něj moc šťastná :-). Myslím, že mi psaní jde, protože mým velkým koníčkem je také

četba knih od úžasných spisovatelek, díky kterým získávám potřebnou slovní zásobu. Mám spoustu oblíbených spisovatelů. Dříve jsem četla knihy od Jacqueline Wilson, mám ráda knihy od Ivony Březinové, Martiny Kopřivové, teď čtu nejvíce knížky od Lenky Lanczové. Ale záleží na období :-). Dokonce čtu i básně, momentálně klasiku, Kainara. Na psaní mě baví hlavně to, že se celý příběh či článek odvíjí jen od mé fantazie, takže záleží jenom na mně, jak dopadne. Nejtěžší na psaní je začít, najít vhodná slova pro úvod. Pokud píšou něco delšího, musím se orientovat ve jménech, místech a slovech, hodně si pamatovat, abych se neopakovala. Píši články do různých novin, půl roku jsem přispívala také do internetového časopisu o módě a momentálně píšou druhý, tentokrát autobiografický příběh. Na gymnáziu v Letovicích, kam se hlásím, chci ve svém koníčku určitě pokračovat. Budu navštěvovat hodiny tvůrčího psaní. Doufám, že se mi bude dařit a bude se mi pořád tak dobře psát.

FILIP CHALUPKA

Mým koníčkem je fotografování. Před třemi roky jsem si koupil digitální fotoaparát OLYMPUS SP-320. Po určité době jsme přišel na to, že chci fotografovat architekturu a přírodu. V roce 2007 jsem měl výstavu v naší základní škole, čímž bych chtěl poděkovat paní učitelce Kocmanové a všem ostatním, kteří mi to umožnili. Téhož roku jsem poslal fotky do celostátní soutěže „Mladí fotografují památky“, kde jsem se umístil na 2. místě a v rámci této soutěže jsem na podzim roku 2008 jel do Francie na mezinárodní setkání mladých fotografů. Dalším mým úspěchem bylo čestné uznání v celostátní soutěži „Ekofokus“. Tato soutěž byla věnována fotografiím s ekologickou tematikou. To jsem už byl v deváté třídě a musel jsem se rozhodnout, čemu bych se chtěl věnovat ve svém životě. Rozhodoval jsem se mezi dvěma obory – fotografováním a ekologií a ochranou krajiny. Vyhrála příroda. Chtěl bych se při studiu tohoto oboru (na SOŠ zahradnická a SOU Rajhrad) dozvědět hodně věcí o přírodě a doufám, že se mi občas podaří i nějaké pěkné fotografie.

MARTINA REGUEYRA

Já se především velmi ráda věnuji tanci. Tancovat jsem začala tak v 7 letech, kdy jsem nastoupila do rytmiky, protože jsem měla smysl pro rytmus a jisté taneční nadání ve mně odhalila moje mamka. V posledních několika letech mě však zcela uchvátily latinskoamerické tance, výrazové tance a street dance. Letos jsem začala tančit v Tancini klubu v Boskovicích, kde se především věnuji streetu. Jinak doma se snažím pilovat latinu a také ráda vymyslím choreografie. Letos stejně jako loni se chci zúčastnit workshopu salsy na festivalu španělské kultury Iberica. Salsa je mi ze všech latinskoamerických tanců nejvíc sympatická pro svůj temperament a rozmanitost a já jsem jejímu kouzlu zcela propadla. Tanec mě absolutně naplňuje. Dokáži se u něj uvolnit, přijít na jiné myšlenky a také vyjádřit své pocity. Chtěla bych své taneční schopnosti stále rozvíjet, v budoucnu případně i v zahraničí, například v zemích, kde mají původ mé nejoblíbenější tance jako je salsa a street dance. Příští rok začnu studovat Střední pedagogickou školu v Boskovicích, obor humanitární a sociálně výchovná činnost. Myslím si, že mi tato škola svým zaměřením plně vyhovuje a budu zde moci i v rámci studia rozvíjet svoje dramatické a taneční schopnosti.

KRISTÝNA ZÁRUBOVÁ

Tancuji už od 2. třídy. Asi 6 nebo 7 let jsem dělala aerobik. Pak jsem zkusila jeden rok tancovat právě hip hop, který byl pod DDM. Od ledna 2008 tancuji v taneční skupině Body Rockers pod TJ Orel Boskovice. Tato skupina se věnuje právě street dance. Trénuje nás Patrik Oujezský (kdysi několikanásobný mistr ČR a vicemistr Evropy a světa v různých tanečních kategoriích). Trénujeme v Boskovicích na Orlovně, ale teď plánujeme vlastní taneční sál. Tréninky míváme v pondělí a ve středu. Jednou za měsíc máme víkendové taneční workshopy, o letních prázdninách týdenní taneční soustředění. Od března letošního roku jsme začali jezdit na soutěže. Nejprve to bylo Regionální kolo – Jižní Morava pod Svazem učitelů tance v Brně, kde jsme obsadili 1. místo. Z této soutěže jsme postoupili na mistrovství ČR, které se konalo koncem května v Plzni a skončili desátí. Mezitím jsme se zúčastnili soutěže Effect Dance Cup 2009 ve Zlíně. Tam jsme obsadili 2. místo. Dále jsme se zúčastnili Regionálního kola Jižní Moravy CDO (Czech Dance Organization), kde jsme obsadili 4. místo. Z této soutěže jsme postoupili na Mistrovství Moravy CDO, kde jsme se opět umístili na čtvrtém místě.

Závodně se taky už dva roky věnuju fotbalu. Oběma sportům bych se chtěla věnovat dál i na SŠ informačních technologií a sociální péče v Brně, i když to už bude náročnější kvůli dojíždění.

Sportovní zaměření

VOLEJBALISTKY ...

PETRA PALBUCHTOVÁ, MONIKA LETFUSOVÁ, KAROLÍNA HOLÍKOVÁ,
LENKA a NIKA ŘEZNÍKOVY

Volejbal jsme začaly hrát v 6. třídě ve školním volejbalovém kroužku pod vedením paní učitelky Blanky Bohatcové. Vzhledem k našim dovednostem jsme byly brzy přerazeny do volejbalového oddílu TJ Minerva Boskovice a začal nás trénovat pan učitel Jan Bohatec a Lucie Marečková. Na tréninky jsme chodily každý týden v úterý a ve čtvrtek. Sezóna krajské soutěže volejbalu začíná v říjnu a končí v dubnu. Každou druhou sobotu se utkáváme s výběrem z 24 volejbalových týmů Jihomoravského kraje. V kategorii žactva jsme skončily v letošním roce na 7. místě. To byl pro nás úspěch, kterého jsme dosáhli nejen soustavnou přípravou a zodpovědným přístupem k tréninkové činnosti, ale také výbornými vztahy v kolektivu, především kamarádstvím a vzájemnou podporou. Reprezentujeme nejen TJ Minerva Boskovice, ale také naši školu na školních soutěžích. V letošním roce jsme obhájily 1. místo na okresním turnaji v Letovicích a to nám zajistilo postup do krajské soutěže. V Brně jsme skončily na 3. místě a měly jsme z toho obrovskou radost, protože tento turnaj byl zakončením naší žákovské kariéry.

V této době začínáme trénovat za vyšší věkové kategorie: některé z nás za kadetky (věk do 16 let), některé za juniorky (věk do 18 let). Máme nové trenéry – Marcela Koupého a Františka Učně. Trénujeme třikrát týdně, přes zimu v tělocvičně na ZŠ Slovákova a přes léto na antukovém nebo na beach volejbalovém hřišti u lázní.

PETRA PALBUCHTOVÁ

Volejbalu jsem se začala věnovat více méně kvůli tomu, že mě k němu postrčil můj otec, který býval hodně dobrý volejbalista. Pak mě to začalo bavit, tak jsem se volejbalu začala intenzivně věnovat a ani netušila, že mi to půjde. V letošním roce jsem byla na krajské soutěži v Brně vyhlášena za nejlepší hráčku, z čehož mám obrovskou radost. Hraji na pozici nahrávačky. Při zápasu je nejvíc důležité se hecovat (povzbuzovat se), to může protihráče až položit. Kolektiv, s kterým hraji, je výborný, takže bych ho nechtěla opustit. Volejbalu bych se chtěla věnovat i na střední škole, pokud to čas dovolí.

MONIKA LETFUSOVÁ

Volejbal hraji především pro zábavu. V družstvu hraji na pozici nahrávačky. Pro náš tým bylo vždycky důležité hrát jako kolektiv. Naše družstvo bylo nazýváno „židovskou“ školou, protože bez pokřiků jsme se neobešly. Na volejbale oceňuji píli a vytrvalost. Ve volejbale jsem poznala mnoho nových přátel a také i trochu jiný životní styl. Volejbal je sport velmi náročný, jsou chvíle, kdyby asi každý nejradši skončil a přesedlal na jiný sport. Ale časem se to zase změní. U tohoto sportu se dá nádherně odreagovat a popřemýšlet o jiných věcech, než je učení apod. Ve volejbale bych ráda pokračovala i nadále.

LENKA a NIKA ŘEZNÍKOVY

K volejbalu nás přivedla paní učitelka Bohatcová, která hledala nové hráčky, tak jsme si se sestrou řekly, že to zkusíme. Během tří let, kdy se mu věnujeme, jsme se naučily jeho základům a díky dobrým trenérům jsme se stále zdokonalovaly. Dva roky jsme hrály proti týmům Jihomoravského kraje. Po zkušenostech, co jsme nasbíraly během těch dvou let, jsme se dostaly do výběru Jihomoravského kraje. Po zážitcích z tohoto výběru jsme stejně raději hrály s holkami, se kterými jsme hrály v našich začátcích. Volejbal hrajeme taky proto, že máme skvělý kolektiv a trenéra a můžeme se spolehnout na ostatní. Já a sestra jsme dostaly pozici smečaček. Volejbal nás baví a bavit bude.

Budeme ho hrát dál bez ohledu na to, že jdeme na střední školu.

... a VOLEJBALISTÉ MARTIN STRNAD a TOMÁŠ RYŠAVÝ

MARTIN STRNAD

Volejbal jsem začal trénovat v 6. třídě ve školním zájmovém útvaru odbijené. Od 7. třídy hraji za žákovský tým TJ Minerva Boskovice krajský přebor. V našem týmu je dále Tomáš Ryšavý, Standa Trnečka, Honza Lidák, Petr Dvořák, Martin Maryška a Štěpán Kopecký. Dříve nás bylo víc, ale někteří museli volejbalu nechat ze zdravotních důvodů, hodně devátáků hraje volejbal na rekreační úrovni. Trénuje nás Blanka Bohatcová, Jan Bohatec, Jakub Juránek, Rostislav Mach. Trénujeme dvakrát týdně v tělocvičně, v letní sezóně na antukovém volejbalovém hřišti u lázni, nově zřízeném hřišti s umělým povrchem u budovy ZŠ Sušilova nebo na beachovém hřišti (písek). Mým největším úspěchem bylo to, že jsem se dostal do užšího výběru žáků Jihomoravského kraje, který reprezentoval kraj na turnajích nejen u nás (7. místo v celorepublikovém turnaji), ale také v zahraničí. Na mezinárodním družebním turnaji v Rawě Mazowieckie jsme získali 3. místo. Baví mě hra v týmu. Při volejbalu si každý zažívá své a kdo ho hraje, ví, jaký je pocit „být nad sakem (sítí)“. Při hře je nejdůležitější vzájemné porozumění, komunikace a sehanost. Všichni se musí naplno snažit a nepodceňovat soupeře. Jeden nebo dva hráči zápas neuhrají. Jsme tam jako tým, tak se musíme jako tým snažit hrát. Čeho chci dosáhnout? Chtěl bych se dostat do reprezentace a když ne to, tak aspoň do nějakého prestižního volejbalového klubu. Volejbalu se chci věnovat i nadále a podle něj jsem si vybral i školu – sportovní gymnázium v Brně se zaměřením na volejbal.

Krásným zakončením žákovské kariéry byla účast na plážovém volejbalu na brněnské přehradě. V konkurenci těch nejlepších beach volejbalových dvojic jsme vybojovali 2. místo v Jihomoravském kraji. Škoda, že soutěž nebyla postupová do celostátního kola jako v loňském roce, protože tam bychom mohli změřit své síly s těmi opravdu nejlepšími.

TOMÁŠ RYŠAVÝ

S volejbalem jsem začínal v 6. třídě a dnes ho hraji stejně jako Martin za TJ Minerva Boskovice. V týmu jsem získal pozici kapitána a prvního smečáře. V loňském roce jsme skončili v krajské soutěži žáků na 9. místě, v letošním roce jsme dosáhli na 4. příčku v krajském přeboru žáků. Mám radost z každého úspěchu týmu a musím říci, že jich za celou dobu školní docházky nebylo málo. Potěšilo mě, že jsem byl vybrán do výběru žáků Jihomoravského kraje, se kterým jsem reprezentoval náš kraj nejen u nás, ale také v zahraničí. Nemenší radost jsem měl, když jsem byl vyhlášen v anketě Nejlepší sportovec města Boskovice za rok 2008 jako třetí v kategorii jednotlivců. Letošní sezóna byla pro nás úspěšná, škoda, že končí. Náš tým se rozchází do nových působišť, protože i my odcházíme na různé střední školy. Já odcházím hrát do TJ Letovice mezi juniory.

JAKUB KOBYLKA

Od 6 let se závodně věnuji motokrosu. V roce 2005 jsem se stal mistrem Evropy v žákovské kategorii (na Hondě CR 85 s číslem 16). Závod proběhl v Opatově u Svitav. Teď jezdím na motocyklu Kawasaki KX 125 s číslem 2. Trénuji na uzavřených tratích v terénu v okolí Vranova u Brna, v Drnovicích, Lysicích, Olešnici. Motocykl stojí cca 120 000 Kč a vybavení jezdce cca 25 000 Kč (helma, boty, chrániče, dres ...). Na motorce dělám menší opravy jako přezutí pneu, výměna filtru a údržba řetězu. Trénuji dvakrát až třikrát týdně a každý den ještě makám na fyzice – rotoped, činky, běh, kliky a dřepy. Na motokrosu mě baví ten pocit z vítězství. V rodině mě podporuje hlavně otec, který mě taky k motokrosu přivedl po nezdaru v ledním hokeji a pokusech naučit mě hrát na kytaru :-D Ohledně zranění musím zaklepat, zatím nic vážného, bylo jich jen pár, např. dvojnásobná zlomenina pravé ruky, otřes mozku a natrhnuté vazy v koleni. Chtěl bych se kvalifikovat na závody mistrovství světa (ale to mám ještě hodně co dělat). Vlastně by mi stačilo, kdyby se můj koníček stal mým zaměstnáním. Hlásím se na SOŠ a SOU André Citroëna obor Autotronik, a tak budu mít k tomu, co mě baví, blízko.

LUKÁŠ LIŠKA

Moje záliba je vzpírání. Dělán ho osm let. Mám za sebou už hodně závodů. Baví mě to pořád, i když vzpírám tak dlouho. Trénuju v dobrém prostředí, naše sportovní hala je na základní škole v bývalých atomových krytech. Mám tam hodně kamarádů. Trénuje nás pan Čestmír Sekanina. Oddíl vzpírání je při TJ SOUZ Boskovice. Dosáhl jsem již několika úspěchů, jak v jednotlivcích, tak i v týmu. Mám za sebou několik titulů z mistrovství republiky. Loni v Sokolově jsem na Mistrovství ČR juniorů (v kategorii do 85 kg) skončil druhý s výkony 92 a 108 kg. V anketě Zlatá činka (nejlepší vzpěrači ČR) jsem mezi žáky obsadil třetí příčku. Letos v Mezinárodním poháru starosty města Boskovice jsme společně s kluky (Leon Hrazdil, Tomáš Kejík, David Zemánek) vyhráli týmovou soutěž. Vzpírání se hodlám věnovat i nadále.

FOTBALISTKY

VERONIKA BUŠOVÁ a IVONA BRAUNŠLEGEROVÁ

Už druhým rokem se věnujeme fotbalu. Trénujeme v kategorii ženy. Jednu sezónu jsme odehrály za FK Kunštát, kde jsme se hodně naučily. Teď hrajeme za FC Forman Boskovice. Trénuje nás Antonín Parolek společně se Zdeňkem Horákem a v trénování vypomáhá i Michal Letfus. Trénujeme na boskovickém stadioně třikrát týdně na umělé trávě. S týmem FC Forman Boskovice ženy jsme uspěly v zimě na mnoha turnajích, kde jsme se většinou umístily na stupních vítězů. V krajské soutěži Brno Cup v Ivančicích na podzim 2008, kde jsme neočekávaly žádné úspěchy, jsme obsadily krásné 4. místo. Také jsme suverénně vyhrály turnaj v halové kopané v Jedovnicích v březnu letošního roku.

VERONIKA BUŠOVÁ

Nikdy nebudu litovat toho, že mě k fotbalu „dokopala“ moje kamarádka, i když jsou chvíle, kdy kvůli prohře brečíte. Ale takový je fotbal – jednou jste nahoře a podruhé zase dole. Pro mě je už i úspěch to, že jsem se naučila hrát fotbal tak, :-D abych mohla hrát v mistrácích. Bez fotbalu bych to už asi nebyla já. Nedokázala bych jen tak z ničeho nic skončit. Bohužel letos mi hraní znemožňuje komplikované zranění kolene. Pro hráče to je něco hrozného. Nemůžete hrát a přitom by tak strašně chtěl. Při hře je nejdůležitější, aby zápas proběhl v klidu. Když někdo něco pokazí, tak to za něj napravíme. Doufám, že budu moci ve fotbalu pokračovat i na brněnské SŠ informačních technologií a sociální péče.

IVONA BRAUNŠLEGEROVÁ

Fotbal pro mě znamená strašně moc a je to moje náplň života. I když mě občas doslova „ničí“, jsem na něm závislá. Prohrané zápasy a smůla nebo nespravedlnost rozhodčích mi zkazí celý den :-). Dosud nedokážu vynechat ani jeden trénink. Chci se zlepšovat :-). Úrazy se mi do téhle chvíle vyhýbaly. Jako každý jsem měla drobné svalové problémy, ale na předposledním mistráku jsem špatně došlápla a ruplo mi v nártu a od té doby chodím o berlích a mám ortézu. Byla jsem moc šťastná, když jsem letos obdržela titul Fotbalistka roku 2008 na okrese Blansko. Nemohla jsem tomu uvěřit. Vyhlásování probíhalo v Jedovnicích a akci moderoval Pavel Trávníček. Potom jsem poskytovala nějaké rozhovory novinám a poprvé jako jednotlivce jsem byla v novinách. Tento titul mi hodně posílil sebevědomí. Dostala jsem ještě větší chuť do fotbalu, ráda bych to dotáhla co nejdál. Myslím si, že při hře je důležité, aby holky hrály v pohodě a v klidu. Když někdo něco pokazí, nekřičíme na sebe, ale naopak se podpoříme. Důležitá je taky bojovnost. Ve fotbalu chci určitě pokračovat i při studiu na Střední zdravotnické škole v Blansku.

ŠTĚPÁN KOPECKÝ

K letectví jsem se dostal úplnou náhodou. Jednou tat'ka vyčetl, že je v Sudicích u Boskovic letecká akce, tak jsme se tam jeli podívat :-). Tat'kovi se tam zalíbila letadla na ovládní, až si jedno koupil. To ale rozbil, a tak se rozhodl, že si koupí ještě jedno pro začátečníky jménem Easy-Star a to mně nakonec přenechal. Naučil jsem se na něm jen létat rovně a neplést si strany :-). Během té doby, co létám (to je asi rok), tak jsem měl letadlo na spalovací motor, pak letadlo jménem Sakota s-10 a teď mám letadlo Extra 300, které dávám dohromady. Chodíme létat do Sudic na polní letiště, ale létá se i v hale. Létá se buď tzv. freestyle, nebo aeromuzikál akrobacie. Na létání mě baví ten adrenalin.

ANDREA NEČASOVÁ

Jízdě na koni se věnuji už asi 5 let. Jezdím western style (typ jízdy westernové sedlo, jízda na volnosti), parkur (skákání přes překážky) a pat parelli (přirozená komunikace s koněm založená na důvěře, přátelství). Nejezdím pod žádnou organizací, ale u soukromníka. Občas se mi ozvou, jestli bych nejela závody za jejich stáj. Většinou se jedná o jednu paní z Brna nebo o moji bývalou trenérku Ing. Jitku Slámkovou z JK Boskovice. Vlastního koně bohužel nemám a zatím po něm ani moc netoužím, stačí mi, že mám dost strastí s koňmi, o které se starám. Koně je třeba krmit, čistit, zaučovat. Potřebuji neustálou péči – když po nich něco chci, tak pro ně musím něco také udělat. Před dvěma a půl lety mě trénovala výše zmíněná trenérka, ale teď jezdím sama a trénuji jiné lidi. Jela jsem několik závodů a veřejných tréninků. Největší úspěch letos bylo 1. místo v parkuru (90-100 cm) v Branišově, dále 2. místo ve western stylu v Brně. Jednalo se o krajské tréninky. Koním věnuji skoro všechnu čas. Mám radost, když vidím, že mého koně práce se mnou baví a důvěřuje mi. Koně se člověk nesmí bát, nesmí ho nijak tyranizovat a chtít po něm nemožné, ale nesmí mu ani dovolovat lumpárny. Jde hlavně o důvěru, kterou získáte tím, že se koni budete snažit rozumět.

PETRA GRÉNAROVÁ

Takže mým největším koníčkem je aerobik. Chodím do aerobiku od TJ Rytmus Boskovice, ale příští rok bych chtěla přestoupit do Blanska. Cvičím pódiové skladby ve skupině, ale letos jsem začala jezdit i na první soutěže

v jednotlivcích. Aerobik cvičím od 1. třídy, vlastně už 9 let a nikdy mě nepřestal bavit. Možná je to tou energickou hudbou, ale hlavně tím, že se při aerobiku odreaguji. Každý si jistě pod pojmem aerobik představí tanec při rytmické hudbě. I takhle jednoduše se to dá říct. Při nácviku sestavy se nejdříve ze všeho vybírá hudba, na kterou skladba bude, potom se tvoří choreografie a nakonec se řeší oblečení. To musí ladit samozřejmě s hudbou. Sestavy vymýšlí naše vedoucí, ale pokud se naskytne nějaký nápad, pak ten prvek do sestavy vložíme. Hudba je základ celé sestavy, tudíž se musí na začátku její výběr opravdu dobře zvážit. V aerobiku se cvičí hlavně na rytmickou hudbu, ale mohou se mixovat pomalé písně s rychlými. Na rychlou muziku se cvičí převážně prvky ve stoje (skoky a kroky) a na pomalou muziku se cvičí cviky na zemi (šňůry, placky, výpady, posilovací cviky jako kliky atd.). Ročně se stihne většinou jen jedna sestava a přehlídky či soutěže jsou v dubnu a květnu, takže od září máme na secvičení času dost. Týdně trénujeme jen jednou a to hodinu a půl, ale správně by se mělo cvičit 2–3krát týdně po hodině. Náš největší úspěch byl krajské kolo, do kterého jsme postoupily dvakrát. Letos se nám ovšem nezadařilo, ale byla docela silná konkurence. Na střední škole budu v aerobiku samozřejmě pokračovat. Mám v plánu si na jaře udělat lektorské kurzy, ale už od září budu mít svůj aerobik s cvičitelkou aerobiku Ivankou Kapounovou, která mě učí od 1. třídy.

Na závěr...

Všem devátákům, kteří nás za pár dnů opustí, přeji hodně štěstí a úspěchů v dalším studiu a aby si přitom našli čas na své koníčky!

Vaše Pavla Živná – (PŽ³⁰⁰)

REDAKCE:

Šéfredaktor: Pavla Živná (PŽ³⁰⁰)

Redaktoři: Pavlína Pulcová & žáci 9. tříd

Korekce: Pavla Živná

Grafická úprava: Pavla Živná

Adresa redakce: ZŠ Boskovice, okres Blansko
Slovákova 8
680 01 Boskovice